

Lệ Hồng thơ thẩn theo triền núi nhìn bóng chiều phủ xuống cánh rừng trước mặt. Bốn bề vắng lặng ! Suốt ngày nay, nàng len lỏi khắp cùng nơi để tìm con, nhưng bọn do thám không để lại một dấu vết nào cả. Lệ Hồng khổ sở vô cùng ! Nàng đứng nhìn bóng mặt trời khuất lần sau rặng núi lắm bầm:

- Trời sắp tối rồi ! Ta biết tìm con ở chốn nào ? Hồng Nhi ơi ! Con ở đâu bây giờ ?

Có tiếng gọi vang lên trong rừng:

- Lệ Hồng... Lệ Hồng tiểu thư...

Lệ Hồng quay lại. Một kỵ sĩ đang thúc ngựa lướt tới. Lệ Hồng nhìn kỹ, đó là Hoa Lý, tiểu đồng hầu cận Tiêu Hà lão hiệp. Nàng vội vã hỏi:

- Hoa Lý... Có chuyện gì thế ?

Hoa Lý xuống ngựa thở hào hển:

- Nguy rồi tiểu thư ! Lão hiệp đang mệt nặng, miệng vẫn gọi Hồng Nhi. Em lo sợ quá phải chạy đi tìm tiểu thư !

Lệ Hồng hốt hoảng hỏi:

- Trời ! Ai cho lão hiệp biết Hồng Nhi bị bắt mất vậy ?

- Bầm tiểu thư ! Tin kia làm cho toàn thể mọi người xôn xao. Họ bàn ra tán vào là đến tai lão hiệp.

Lệ Hồng hỏi nhanh:

- Anh Kiệt hiệp sĩ đâu ?

- Dạ ! Người cùng Hoa Mai tiểu thư đã rời sào huyết đi từ sáng.

Lệ Hồng không dám chậm trễ, vội bảo Hoa Lý:

- Em lên ngựa về ngay đi.

Nàng dứt lời phóng mình chạy vụt đi. Phút chốc đã về đến trang trại. Các tráng sĩ phái Hạnh Hoa đang ra vào, vẻ mặt ai nấy đều không giấu được nét lo âu ! Họ nhìn thấy Lệ Hồng liền reo mừng:

- Kìa ! Nữ hiệp đã về...

Lệ Hồng vệt mọi người chạy vào trong. Tiêu Hà lão hiệp đang nằm thở dốc. Bệnh già phát khởi từ hơn tháng nay, bây giờ nghe thêm hung tin, ông không gắng gượng nổi. Lệ Hồng thấy ông nhắm nghiền đôi mắt liền sà xuống bên cạnh gọi nhỏ:

- Thúc phụ ! Thúc...

Tiêu Hà lão hiệp từ từ mở mắt, hỏi:

- Lê Hồng đó ư ?

- Dạ... Con đây... Thúc phụ thấy trong mình thế nào ?

Tiêu Hà lão hiệp không trả lời nàng mà chỉ hỏi:

- Hồng Nhi đã về chưa ?

Lê Hồng lúng túng không biết trả lời ra làm sao thì Tiêu Hà lão hiệp đã tiếp:

- Con đừng dối... Hồng Nhi vẫn còn trong tay Mạc Tuyết Lan phải không ? Trời ơi ! Tội nghiệp cháu ta.

- Thúc phụ không lo ! Anh Kiệt và Hoa Mai đang tìm kiếm cháu ! Sớm muộn gì cũng gặp mà...

Tiêu Hà lẩm bẩm:

- Hoa Mai cũng đi rồi ư ? Thế thì Hồng Nhi có cơ giải cứu được nhưng ta chỉ sợ... khi chúng về đến đây, ta không còn nữa.

Lê Hồng nắm lấy tay ông:

- Thúc phụ ! Đừng nói vậy !

Rồi nàng quay sang các bạn, hỏi:

- Đã cho mời lương y tới chưa ?

Một tráng sĩ đáp:

- Lương y đã chẩn mạch và đang bốc thuốc...

Tiêu Hà lắc đầu bảo Lê Hồng:

- Con lo lắng vô ích... Ta hiểu chứng bệnh già của ta mà. Lương y có tận tình cứu ta cũng không được. Ta chỉ buồn lòng phải chết đi giữa lúc các con chưa chiếm lại được Hạnh Hoa Thôn.

Lê Hồng và toàn thể các tráng sĩ đều cúi đầu, vẻ mặt ai nấy đều đượm nét rầu rầu... Tiêu Hà lão hiệp cố giương đôi mắt mù lòa nhìn khắp xung quanh và để ý lắng nghe những tiếng động bên mình. Chắc bóng tối đã phủ trùm lên vạn vật một màu đen thê thảm, nhưng đối với ông cũng chẳng có nghĩa gì ! Lão hiệp lẩm bẩm:

- Tội nghiệp cháu ta ! Đêm nay, Hồng Nhi ở đâu ? Nó còn sống hay chết ?

Lê Hồng đau lòng lắm, nhưng cũng ráng an ủi thúc phụ của nàng:

- Thúc phụ không lo ! Hồng Nhi khôn ngoan lắm, không dễ gì bọn do thám làm hại nó đâu...

- Con đừng cố trấn an lòng ta vô ích ! Nó bé dại thế kia làm sao thoát khỏi móng vuốt bọn do thám ? Đừng nói nữa. Đừng nói gì nữa hết.

Thấy thúc phụ nóng giận, Lê Hồng nín lặng nhìn ông chua xót ! Lão hiệp có biết đâu trong lòng nàng cũng đang rối như tơ vò. Bỗng đâu, có tiếng vó câu rộn rịp trước hang, rồi từ bên ngoài một kỵ sĩ chạy vào. Lê Hồng và các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đều kinh ngạc nhìn kỵ sĩ. Kẻ ấy vừa thấy Lê Hồng liền kêu lên:

- Lê Hồng tiểu thư ! Nguy lắm rồi !

Lê Hồng nhớ ngay kỵ sĩ là tay do thám của mình ở dinh thự Đổ Kế ! Đột nhiên, hấn trở về đây chắc là có chuyện không lành. Tiêu Hà nhồm dậy hỏi:

- Việc gì thế ? Ai đấy ?

Lê Hồng lo sợ lắm ! Nàng muốn gọi kỵ sĩ ra ngoài để hỏi riêng, nhưng đã trễ kỵ sĩ không rõ lão hiệp đang bệnh nặng nên báo hung tin:

- Tiểu thư ! Vũ hiệp sĩ và Hoa Mai nữ hiệp đã bị bắt rồi !

Lê Hồng và toàn thể các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn và luôn cả Tiêu Hà lão hiệp đều chết điếng trong lòng. Kỵ sĩ chưa kịp nói thêm thì Tiêu Hà đã hỏi:

- Ai bắt Anh Kiệt, Hoa Mai hả ? Nói mau !

Lão hiệp run lên, mặt mày tái mét. Lê Hồng kinh hoảng ngồi xuống bên ông:

- Thúc phụ ! Trời ơi...

Nàng vừa toan nắm lấy tay ông thì Tiêu Hà đã gạt ngang hỏi:

- Ai báo tin Anh Kiệt... Hoa Mai... bị bắt ? Sống chết lẽ nào ?

Kỵ sĩ run sợ đáp:

- Bẩm lão hiệp ! Vũ hiệp sĩ... và Hoa Mai nữ hiệp... đã bị các đạo sĩ ở Thất gia trang bắt đem về dinh thự Đổ Kế...

Tiêu Hà ngồi phất dậy:

- Bọn Thất gia trang ? Nhất Điền, Nhị Điền, Tam Điền...

- Vâng ! Đúng bọn đó...

Tiêu Hà ngã vật xuống, miệng phều phào:

- Thế là... Bọn chúng lại tiếp tay với Đổ Kế rồi...

Lê Hồng lo sợ hỏi kỵ sĩ:

- Bây giờ số phận của chồng ta và Hoa Mai ra sao ?

- Dạ cả hai bị chúng giam trong nhà ngục ! Tôi vội vã trở về đây báo hung tin...

Lê Hồng quay nhìn thúc phụ. Tiêu Hà lão hiệp bị dồn dập bao nhiêu chuyện bất thường, bệnh tình càng nặng thêm. Ông đuối sức thở hơi lên, Lê Hồng kinh sợ ôm xúc ông, lay gọi:

- Thúc phụ ! Thúc phụ... Trời ơi...

Lương y chạy vào đổ thuốc cho ông. Lão hiệp mê man thiếp đi. Thấy Lê Hồng quá sợ, lương y vội bảo nàng:

- Tiểu thư an tâm ! Tuy vậy chớ bệnh tình lão hiệp không đến nỗi nào đâu.

- Ta nhờ lương y trông chừng thúc phụ của ta.

Rồi nàng bảo kỵ sĩ:

- Người hãy trở về dinh thự Đỗ Kế, tìm cách liên lạc với chồng ta và Hoa Mai, cho họ rõ là ta đã biết tin rồi ! Dù gì ta cũng sẽ đến giải cứu hai người.

Kỵ sĩ gật đầu vâng dạ, cúi chào mọi người, lên ngựa trở về dinh thự Đỗ Kế. Lê Hồng quay nhìn thúc phụ thấy ông nằm yên, liền bảo các tráng sĩ:

- Chúng ta ra sân đường hội họp ngay.

Mọi người vâng dạ lui ra ! Họ vừa đi khuất thì Lê Hồng ngồi phịch xuống ôm lấy đầu. Nàng gắng gượng đến thế là cùng ! Tuy không nói ra, chớ nàng đã tuyệt vọng lắm rồi. Con bị bắt chưa tìm được, bây giờ lại đến phiên chồng và em ! Đối với bọn đạo sĩ Thất gia trang thì tài nghệ của nàng có nhằm gì đâu ! Bọn chúng đứng ngang hàng với Tiêu Hà lão hiệp, Liêu Cốc đạo nhân, chớ đâu phải đối thủ của nàng ! Có tiếng Hoa Lý:

- Tiểu thư... Các tráng sĩ đang chờ !

Lê Hồng giật mình quay lại bảo Hoa Lý:

- Chị sẽ ra ngay ! Bây giờ phiên em trông chừng lão hiệp giúp chị. Có chuyện gì báo tin cho chị.

Hoa Lý vâng dạ rồi ngồi sát giường Tiêu Hà lão hiệp. Lê Hồng từ từ bước qua sảnh đường. Toàn thể các tráng sĩ đều đứng dậy chào nàng, Lê Hồng cúi đầu đáp lễ và khi thấy Phi Hồng Yên và Tần Ngọc thì nàng vững lòng hơn ! Từ sáng đến giờ, Phi Hồng Yên và Tần Ngọc đi tìm Hồng Nhi ở hướng Tây, nhưng họ cũng chẳng gặp dấu vết gì của quân do thám. Họ vừa về tới đây thì nghe có họp ở sảnh đường nên vội đến nơi. Chừng biết rõ tin Anh Kiệt, Hoa Mai đã bị bắt và Tiêu Hà lão hiệp đang lâm trọng bệnh, Phi Hồng Yên định chạy sang thăm thì Lê Hồng bước vào. Trước hơn ai hết, Phi Hồng Yên hỏi Lê Hồng:

- Chị ! Bệnh tình thúc phụ ra sao ?

- Đã đỡ nhiều rồi ! Hiền muội từ đâu về đây ?

- Em và Tần Ngọc đi luôn khắp các hang núi hướng Tây tìm cháu Hồng Nhi...

- Có dấu vết gì khả nghi không ?

- Chỉ hoài công thôi chị ạ !

Lệ Hồng thở dài quay nhìn các tráng sĩ đang chờ đợi lệnh nàng:

- Các bạn ! Chắc ai cũng biết rõ tin Hồng Nhi bị bắt và chồng ta cùng Hoa Mai bị giam giữ ở dinh thự Đỗ Kế ! Bao nhiêu đó cũng thấy ta gặp tình thế khó khăn. Nếu giờ phút này quân binh Hán triều kéo tới đây làm sao chúng ta tránh khỏi cảnh bị tiêu diệt... Bởi thế, họp nhau hôm nay ta mong các bạn có ý kiến gì xin gom góp để gỡ rối cho môn phái, vì chắc chắn nay mai quân giặc cũng sẽ tìm đến.

Toàn thể các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đều nín lặng. Ai nấy cùng nhìn nhau, nét âu lo hiện trên gương mặt. Vũ Anh Kiệt là người mang niềm hi vọng lại cho toàn thể quân binh tướng sĩ phái Hạnh Hoa. Giờ đây chàng bị bắt với Hoa Mai, hỏi họ không mất tinh thần làm sao được... Lệ Hồng cũng biết thế nên tiếp lời:

- Dù Anh Kiệt có mất đi, tinh thần môn phái ta cũng phải giữ vững ! Vậy kể từ giờ phút này, nếu ai cảm thấy yếu hèn thì vẫn còn kịp buông bỏ khí giới để trở về nguyên quán lo làm ăn.

Lệ Hồng dứt lời nhìn khắp mặt các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn. Họ đã chịu cực, chịu khổ nhiều rồi, thử thách cũng lắm, đâu lý do nào lại sợ quân binh Hán triều mà buông bỏ kiếm cung ! Một người đứng lên nói:

- Xin nữ hiệp nghĩ lại và đừng bao giờ thốt ra những lời đó ! Bọn chúng tôi khi đến đây đã thề đồng sống chết với môn phái Hạnh Hoa. Có lý đâu mới gặp sự khó khăn lại bỏ ngang. Chúng tôi chỉ chờ lệnh truyền của nữ hiệp mà thôi...

Lệ Hồng liếc sang Phi Hồng Yên xem nàng có ý kiến gì chẳng. Phi Hồng Yên từ từ cất tiếng:

- Các bạn nói thế thì ai cũng một lòng một dạ với chị rồi ! Bây giờ chị định lẽ nào cứ cho anh em biết ?

Lệ Hồng trầm ngâm một lúc, nói:

- Ta muốn nhân dịp này kéo róc toàn lực về đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn...

Nhiều tiếng kêu lên:

- Trời !... Làm sao chiếm nổi khi quân ta ít ?

Lệ Hồng quả quyết nói:

- Ta không phải sợ điều đó, thua keo này ta bày keo khác, lo gì ! Nếu không kéo hết đi đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn mà ở lại trong núi Phục Sơn này cũng chết thôi.

Không một ai phản đối ! Phi Hồng Yên chờ một lúc mới hỏi Lệ Hồng:

- Kế hoạch đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn của chị như thế nào, cần phải nói ra cho các bạn được biết ?

- Ta sẽ không tiến đánh ồ ạt như từ trước đến nay, mà lẳng lẳng âm thầm xâm nhập vào Hạnh Hoa Thôn. Phải chờ đêm tối mới qua mắt được bọn chúng.

Ngay trong khi đó, Hoa Lý chạy sang, mặt mày tái mét, nó gọi to lên:

- Lệ Hồng tiểu thư... Lão hiệp... Người đã đi rồi !

- Trời ơi... Thúc phụ...

Rồi nàng đứng phắt dậy, chạy vụt sang phòng riêng của Tiêu Hà lão hiệp. Hồng Yến, Tần Ngọc và các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn vội vã theo sau. Họ vào đến nơi thì thấy Lệ Hồng đang quì bên giường Lão hiệp khóc thảm thiết. Tiêu Hà đã đi xuôi ! Ông chết mà không kịp trăn trối một lời ! Lệ Hồng ngẩng lên nhìn Hoa Lý:

- Lão hiệp có dặn dò gì không ?

- Dạ không !

- Tại sao trong lúc người hấp hối em không chạy sang sảnh đường gọi chị ?

- Vừa thấy lão hiệp trở mình, trợn trừng đôi mắt, em toan tri hô lên, nhưng lương y bảo em đừng làm động, không hề gì đâu ? Nhưng một lúc thì máu trào ra khóe miệng, lương y vội vã lấy khăn lau, còn em chạy sang sảnh đường...

Phi Hồng Yến sanh nghi, Nàng đưa tay sờ mặt lão hiệp, máu miệng tự nhiên trào tuôn lênh láng. Từ các lỗ chân lông, trên mặt máu cũng bắn ra. Phi Hồng Yến kêu lên:

- Sao thế này ? Đúng là lão hiệp bị đầu độc rồi...

Lệ Hồng cũng nghi ngờ như vậy, nên quay nhìn khắp nơi:

- Lương y đâu rồi ? Phải bắt cho được lương y.

Toàn thể tráng sĩ đều tuôn ra ngoài tìm kiếm, nhưng lão lương y đã trốn mất tự bao giờ ! Phi Hồng Yến hỏi Lệ Hồng:

- Lão lương y đó ở đâu vậy ?

Lệ Hồng lắc đầu:

- Chị bạn đi tìm Hồng Nhi, chừng trở về đã thấy có mặt lão ta. Lão chặn mạch rồi bốc thuốc cho thúc phụ !

- Phải truy cho ra bọn này mới được. Nhất định là quân do thám của Lục Ôn Hầu chứ không ai khác.

Hoa Lý vừa trở vào, Phi Hồng Yến liền nắm vai cậu ta bóp mạnh:

- Ai rước lương y đó tới đây ?

Hoa Lý khổ sở vô cùng. Cậu vừa hiểu rằng Lê Hồng và Phi Hồng Yến nghi ngờ cho mình âm mưu giết Tiêu Hà lão hiệp. Nhưng biết nói sao cho xuôi, khi cậu cậu ở vào hoàn cảnh «tình ngay lý gian». Hoa Lý đành đáp:

- Em nhờ các anh Trần Minh, Thế Lượng đi rước ông ta ở xóm Đông Thành bên kia triền núi...

- Trần Minh, Thế Lượng đâu rồi ?

Hoa Lý ấp úng:

- Em vừa chạy đi tìm các anh ấy, nhưng... cả hai người... đều trốn mất.

Lê Hồng trừng mắt:

- Trốn mất ! Thế đúng là bọn do thám của Lục Ôn Hầu rồi ! Chúng đã hợp nhau âm mưu giết Tiêu Hà thúc phụ...

Phi Hồng Yến cũng cau mày nhìn Hoa Lý như muốn hiểu rõ tận cùng lòng dạ cậu. Hoa Lý khổ sở vô cùng. Chưa bao giờ cậu bị các người nghi ngờ như vậy:

- Các chị ! Đó chỉ là điều sơ sót, chớ em nào muốn thế ?

Phi Hồng Yến cười gằn:

- Sơ sót... kia... hãy nhìn xem ! Lão hiệp chết tức chết tối như thế kia !

Hoa Lý kêu lên:

- Vậy là hai chị cũng nghi ngờ cho em cùng một phường với quân do thám !? Em thật không biết lấy gì chứng minh lòng dạ của mình...

Cậu ta nói xong tuốt kiếm ra quay mũi vào cổ họng. Một tiếng thét vang lên:

- Hãy khoan !

Một tiếng «xoảng», thanh kiếm trên tay cậu ta rơi xuống đất. Tàn Ngọc đã đứng trước mặt cậu tự bao giờ và nghiêm nghị bảo:

- Hoa Lý ! Em muốn chết để chứng minh lòng thành thật ư ?

- Chớ em còn biết làm gì nữa ? Các chị đều nghi ngờ em âm mưu với bọn kia để đầu độc lão hiệp !

Phi Hồng Yến đã thấy tấm lòng trung trực của Hoa Lý, nên bước tới bên cậu bé:

- Xin lỗi ! Em đừng buồn... lão hiệp bị đầu độc bất thành linh, chị quản trí quá.

Lê Hồng ngồi xuống ôm lấy đầu:

- Thế này thì nguy cho ta rồi... Do thám tràn đầy trong hàng ngũ, biết làm sao ?

Phi Hồng Yến ngồi xuống bên cạnh bạn, lựa lời an ủi:

- Chị Lệ Hồng... Trong những năm chiến đấu chống quân Cù Lạc và An Quốc Thiếu Úy, có nhiều lúc chúng ta còn khổ sở hơn nhiều mà ! Chúng ta vẫn đủ sức vượt qua, chị quên sao ?

Ngay trong khi đó, nhiều tiếng vó câu rộn rịp ngừng lại trước sân. Từ bên ngoài, ba chàng kỵ sĩ chạy vội vào gọi:

- Lệ Hồng tiểu thư ! Đã tìm thấy dấu ngựa của bọn chúng.

- Ở đâu ?

- Đi về hướng Đông.

Phi Hồng Yến cẩn thận hỏi:

- Bọn chúng có mấy người ?

- Dạ ba người cả thầy...

Hoa Lý vọt miệng nói:

- Đúng rồi ! Chắc là tên «luơng y giả hiệu» và bọn Trần Minh, Thế Lượng...

Lệ Hồng bước ra cửa, hỏi nhanh:

- Sao không theo bọn chúng mà trở về đây ?

Một kỵ sĩ đáp:

- Dạ đã cắt hai người theo sau chúng vì sợ làm động chúng bỏ đi xa hơn nữa...

Lệ Hồng chưa rõ ý họ, một kỵ sĩ khác tiếp lời:

- Chúng tôi nghi ngờ bọn đó có sào huyệt ở trong núi nên muốn dò theo tận chỗ.

- Khá lắm ! Các bạn thật nhanh trí. Thôi chúng ta lên đường ngay đi.

Mọi người sắp lên ngựa thì nàng bảo Tần Ngọc:

- Em và Hoa Lý ở lại trang trại, lo việc tân liệm cho thúc phụ để chị và Phi Hồng Yến ra đi cũng đủ rồi ! Chị thề bắt cho được quân khốn kiếp để tế sống trước mồ thúc phụ.

Tần Ngọc và Hoa Lý đều cúi đầu vâng dạ. Phi Hồng Yến liền cùng Lệ Hồng và ba chàng kỵ sĩ lên đường ngay. Họ phi ngựa vùn vụt vào rừng rồi chạy dọc theo chân núi thẳng tới hướng Đông... Càng đi sâu vào núi, bốn bề càng vắng lặng, chỉ nghe tiếng vó câu rầm rập dưới đường đá rần. Lệ Hồng chợt khoát tay bảo mọi người dừng ngựa rồi bảo ba kỵ sĩ:

- Ta đi thế này thì chúng biết tin cả rồi ! Có muốn bắt chúng cũng không được.

Một kỵ sĩ nói:

- Còn xa lắm tiểu thư ! Đến ngọn thác trước mặt ta bỏ ngựa là vừa.

Mọi người lại lên đường thẳng tới. Chỉ một lát sau Lê Hồng đã nghe tiếng thác đổ ào ào. Kỵ sĩ lúc này khẽ bảo nàng:

- Đến nơi này chúng ta nên thận trọng. Các bạn đã buộc ngựa ở gốc cây kia.

Lê Hồng, Phi Hồng Yên ngó theo tay chỉ, thấy hai con tuấn mã đang gặm cỏ dưới gốc cây tòng, gần ngọn thác. Đoàn người ngựa lướt tới rồi ai nấy đều xuống đất, buộc ngựa vào gốc cây. Một kỵ sĩ bảo Lê Hồng:

- Bên kia ngọn thác chỉ có mỗi một con đường mòn có dấu ngựa rành rành, chúng tôi chắc chắn bọn chúng ở lẫn quần đâu đấy chứ không xa...

Lê Hồng rút phát thanh báu kiểm cầm tay:

- Hãy theo dấu bọn chúng xem sao ?

Tất cả đều tuốt kiểm ra khỏi vỏ theo gót nàng. Họ lội ngang ngọn thác, sang bên kia đường mòn. Tiếng nước đổ xa dần, cảnh vật ở đây càng âm u hơn. Một kỵ sĩ chỉ xuống đất cho Lê Hồng xem:

- Tiểu thư nhìn kỹ, bọn chúng có tất cả ba người, dấu chơn ngựa còn mới lắm.

Lê Hồng gạt đầu rồi hỏi Phi Hồng Yên:

- Hiền muội nghĩ xem chúng ta có nên chia tay nhau, lũng kiểm bọn chúng cho nhanh không ?

Phi Hồng Yên cất tiếng:

- Suyt ! Hình như có ai rên.

Mọi người đều đứng dừng lại. Phi Hồng Yên vụt thấy trong bụi cây có gì động đây liền phóng mình tới, rồi bắt đồ nàng kêu lên:

- Chị Lê Hồng ! Sao thế này ?

Lê Hồng và ba kỵ sĩ đến bên nàng ngay và cùng nhìn người bị trọng thương đang nằm trên vũng máu... Một kỵ sĩ kêu lên:

- Trời bạn chúng tôi đây mà ! Anh... Tỉnh lại đi. Sao thế này ?

Người bị thương từ từ mở mắt nhìn quanh, và khi thấy Lê Hồng và Phi Hồng Yên, anh ta tươi tỉnh hẳn lên:

- Tiểu thư ! Nữ hiệp !

Lê Hồng quì xuống bên mình tráng sĩ hỏi:

- Thế nào ? Bọn gian đâu cả rồi ?

Người bị thương cố đưa tay lên để chỉ nhưng không còn gượng nổi nữa, chỉ phều phào:

- Chúng bỏ... đường mòn... lên núi này... Vừa... xảy ra cuộc giao tranh ở tại đây ! Chúng tôi yếu sức hơn. Bạn tôi đã chết !

Toàn thể mọi người hốt hoảng kêu lên:

- Trời ơi !

- Chúng giết anh ấy rồi liệng xác xuống... giòng thác lũ kia ! Tôi bị trọng thương, chúng tưởng tôi đã chết nên bỏ đi.

Ba kỵ sĩ đứng phất dậy, gầm lên:

- Quân khốn khiếp...

- Chúng ta sẽ băm xác bậy ra...

Trong khi đó, tráng sĩ bị thương ruỗi thẳng tay chân, có vẻ đau đớn lắm. Lê Hồng quay lạ bảo ba kỵ sĩ:

- Hãy tìm cách đưa anh ấy về trại ngay đi. Hai người theo bọn ta cũng đủ rồi...

Chàng tráng sĩ bị thương lắc đầu, nói:

- Tiêu thư... đừng lo cho tôi... Tôi không còn sống được đâu ! Hãy theo bọn chúng... ngay đi.

Chàng nói xong, toàn thân oằn oại, tay chân run lẩy bẩy, mắt trợn trừng. Lê Hồng cảm thấy chua xót vô cùng, nhưng không biết tính sao ? Đuổi giặc thì cũng muôn phần cấp bách, mà bỏ người bị thương trong hoàn cảnh này, thật không đành. Người bị thương gom hết tàn lực hét lớn:

- Hãy đi đi... Phục thù cho tôi...

Máu từ các vết thương vọt bắn ra, tráng sĩ chờ người ra rồi tắt nghỉ... Lê Hồng, Phi Hồng Yên và ba chàng kỵ sĩ đều lặng người trước cái chết thê thảm đó. Rồi không ai bảo ai, họ ngược nhìn lên triền núi với vẻ mặt căm hờn... Lê Hồng bảo Phi Hồng Yên và các tráng sĩ:

- Dù gì cũng phải bắt cho được mấy tên do thám, không thì nguy cho môn phái ta vô cùng.

Phi Hồng Yên gật đầu nói:

- Em cũng nghĩ thế ! Và bây giờ đã đến lúc chúng ta nên chia làm hai toán để đi bọc quanh sườn núi. Có động tịnh gì tri hô lên.

Ba kỵ sĩ vâng dạ, tự động rẽ sang phía tả. Lê Hồng và Phi Hồng Yên nhìn theo họ rồi tiếp tục con đường cũ.

★

★ ★

Hồng Nhi vụt choàng tỉnh. Cậu bé nghe hình như có tiếng lào xào của nhiều người. Rất thận trọng, Hồng Nhi không ngồi dậy mà chỉ hé mắt nhìn. Trước mặt cậu ngoài Ngọc Lan và Mạc Tuyết Lan có ba người lạ mặt, có lẽ vừa mới đến. Họ đang bàn bạc chuyện gì mà xem chừng Ngọc Lan có vẻ ưa thích lắm ! Hồng Nhi bỗng giật mình. Bọn mới đến nào phải đâu xa lạ với cậu. Tên mặc đồ theo lối lương y không biết là ai, chớ lũ kia là Trần Minh và Thế Lượng mà. Trời ! Không lẽ cả hai tên đó cũng là người của bọn do thám hay sao ? Trần Minh bỗng cất tiếng:

- Chúng tôi thoát chết thật may mắn vô cùng ! Chỉ chậm một chút là tan xác... Thật là cả một sự phiêu lưu ! Thăng bé Hoa Lý vừa nhờ bọn tôi rước lương y thì tôi nghĩ ngay đến kế hoạch đó...

Ngọc Lan quay sang tên lương y giả hiệu nói:

- Người dùng thuốc gì mà ghê gớm vậy ?

- Bẩm tiểu thư ! Đó là thứ độc dược gia truyền ! Sức lão đó mạnh lắm, nếu gặp người khác còn chết nhanh hơn nữa.

Ngọc Lan nói với Mạc Tuyết Lan:

- Như thế là chúng ta thành công lắm rồi ! Giết được Tiêu Hà lão hiệp bằng giết cả vạn quân...

Hồng Nhi chết điếng trong lòng và không dần lòng được, cậu nhồm dậy thét:

- Quân phản bội ! Bậy đầu độc ông ta rồi ư ?

Bọn do thám của Ngọc Lan giật mình quay lại thì cậu bé nhanh như chớp, nhảy tới đá thốc vào ngực tên lương y giả hiệu. Bất thình lình nên tên ấy không tránh kịp té nhào vô vách đá, bể đầu máu tuôn lênh láng. Ngọc lan cả giận thét:

- À... thằng bé con khôn khiếp !

Nàng vung kiếm nhằm vào đầu Hồng Nhi chém bổ xuống. Cậu bé biết mình không tránh khỏi, nhắm nghiền đôi mắt chờ chết. Bỗng một tiếng «roảng» vang lên, thanh kiếm của Ngọc lan bật ngược trở lại. Mạc Tuyết Lan đã vung kiếm giải cứu cho Hồng Nhi. Ngọc lan bị chồn tay, kinh hãi nhìn Mạc Tuyết Lan hỏi:

- Kìa ! Hiên muội... Em làm gì vậy ? Định chống lại ta ư ?

- Không đâu tiểu thư... Nhưng tiểu thư đừng quá nóng mà giết cậu bé này một cách oan uổng...

Ngọc lan đã thấy rõ tình thương của Mạc Tuyết Lan đối với cậu bé Hồng Nhi qua bao chuyện xảy ra nên buông gươm xuống. Nàng nhất định sẽ trị tội Mạc Tuyết Lan khi về đến dinh thự của cha. Nhưng hiện giờ, trong hoàn cảnh khó khăn, Ngọc lan không muốn làm mất lòng Mạc Tuyết Lan vì như thế chỉ có hại thôi.

Trần Minh, Thế Lượng đang săn sóc cho tên lương y giả hiệu. Hấn bị bẻ đầu, dập mặt trông rất thảm thương. Đứng kia Mạc Tuyết Lan đang thét Hồng Nhi:

- Hãy trở về chỗ ngồi ! Mi hành hung lần nữa ta chặt đầu mi đó.

Hồng Nhi riu riu nghe lời Mạc Tuyết Lan, tuy nạt nộ nhưng lúc nào cũng bảo vệ sanh mạng của cậu. Bao nhiêu đó cũng làm cho Hồng Nhi cảm động lắm rồi ! Cậu không hiểu sao một người tốt như Mạc Tuyết Lan mà lại theo quân do thám của quân giặc. Ngọc lan vụt hỏi Mạc Tuyết Lan:

- Ý hiền muội định giữ thằng bé này để làm gì ? Cứ giết nó đi có phải rảnh tay cho bọn mình không ?

Mạc Tuyết Lan lặng thinh, thật tình nàng cũng không hiểu vì sao mình đi bảo vệ cho Hồng Nhi... Có lẽ nàng cảm động vì sự tin tưởng và tình thương của cậu bé đối với mình mấy tháng nay... Nhưng trước câu hỏi của Ngọc lan, Mạc Tuyết Lan đành trả lời:

- Ngu muội đâu có muốn bắt sống thằng bé con này làm gì ? Nhưng nghĩ kỹ mình không nên giết nó. Vì dù đối với kẻ thù, ngu muội vẫn không muốn chúng khinh khi mình. Ta giết bé Hồng Nhi, gẫm ra có lợi ích gì đâu mà còn gây ra lòng căm thù của bọn Lê Hồng và các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn...

- Mạc hiền muội chỉ nghĩ chuyện không đâu ! Bộ để thằng bé con này sống sót rồi chúng hết căm thù mình sao ? Bọn Hạnh Hoa Thôn chỉ là phường giặc loạn, lợi dụng địa thế nổi lên chống Hán triều. Ta giúp Quan tri huyện và Lục Ôn Hầu trừng trị chúng chớ nào phải đâu là một cuộc thi tài, thử sức giữa các anh hùng hào kiệt mà phòng ngại ! Cứ dùng đủ mọi cách, miễn sao tiêu diệt được bọn chúng thì thôi.

MTL rất lo sợ cho sinh mạng của Hồng Nhi. Nàng đã hành động vượt cả quyền hạn của mình để bảo vệ cho cậu bé nhưng đến giờ phút này xem chừng Ngọc lan đã quyết liệt lắm rồi. Mạc Tuyết Lan vừa nghĩ đến đó, Ngọc lan đã quay vụt lại:

- Chị nói thế, chắc hiền muội đã hiểu là không nên để cho thằng bé con này sống sót.

Mạc Tuyết Lan liếc mắt ngó Hồng Nhi, trong lòng chua xót vô cùng. Thế là hết. Dù có thương yêu cậu bé, nàng cũng đành vậy thôi. Hồng Nhi cũng hiểu thế, nên nhìn về phía cửa hang rồi bất thành linh nhảy vọt qua đầu bọn do thám. Ngọc lan và Mạc Tuyết Lan giật mình quay lại thì cậu bé đã chui ra khỏi cửa hang. Trần Minh và Thế Lượng vội vã đuổi theo. Cả hai thiếu nữ cũng không dám chậm trễ phút nào, chui mình qua kẽ đá chạy bọc qua hướng khác... Hồng Nhi vừa thoát ra ngoài, chưa biết nhắm hướng nào mà chạy chợt nghe tiếng thét:

- Thằng oắt con ! Mày đã tạt số rồi.

Cậu bé vừa quay lại thì thấy Trần Minh đang vung gươm chém bổ xuống đầu mình. Tuy trên tay không khí giới nhưng Hồng Nhi chẳng chút nao núng, cậu bé tránh sang bên rồi đá thốc vào bụng Trần Minh. Tên kia hoảng hồn trước thế phản công bất ngờ đó, thu kiếm về rồi hồi bộ thối lui... Thế Lượng vừa tới nơi cũng vung đoản đao chém vào hạ bộ cậu bé. Hồng Nhi liếc thấy ánh thép chấp chóa liền thét lên:

- Hèn hạ ! Hai thằng vầy đánh một đứa bé con !

Cậu dứt lời, nhảy khỏi vòng chiến. Nhưng đôi chân vừa chắm đất, Hồng Nhi đã phải hoảng kinh khi thấy Ngọc Lan và Mạc Tuyết Lan án ngữ ở đó tự bao giờ. Ngọc Lan giận lắm, nên không nói không rằng vung kiếm chém ngay. Mạc Tuyết Lan ngây người đứng nhìn vì nàng không còn cách nào giải cứu cho Hồng Nhi được nữa. Cậu bé cũng biết thế, nên chỉ trông cậy ở tài lực mình ! Đối với bọn Trần Minh, Thế Lượng, Hồng Nhi còn hy vọng thoát chết, chớ gặp Ngọc Lan cậu chẳng đỡ gạt gì được đâu !

Lưỡi kiếm của Ngọc Lan bay vút xuống đầu Hồng Nhi. Cậu liền ngã nhào ra phía sau, lưỡi kiếm phạt ngang qua hơi gió rất mát. Hồng Nhi lồm cồm chưa kịp ngồi dậy thì Ngọc Lan đã thu kiếm về, chém bổ xuống đầu cậu bé. Bỗng một tiếng thét vang lên:

- Hèn hạ ! Lũ bây đừng mong giết trẻ con.

Từ trên ngọn cây, một người nhảy xuống đánh bại lưỡi kiếm của Ngọc Lan. Thiếu nữ loạng choạng suýt té. Hồng Nhi liếc mắt nhìn lên, thấy mẹ cậu đứng trước mặt tự bao giờ. Cậu bé sung sướng kêu lên:

- Mẹ...

Lệ Hồng cầm bấu kiếm ngang trước mặt, mỉm cười với con:

- Hồng Nhi ! Con không phải sợ nữa, có mẹ đây !

Đằng kia, bọn do thám đều giựt mình trước sự hiện diện của Lệ Hồng. Nhất là Ngọc Lan, qua cuộc chạm kiếm vừa rồi, thấy mình khó hơn được tay kiếm sĩ phái Hạnh Hoa ! Lệ Hồng điếm mặt Trần Minh, Thế Lượng:

- Hai tên khốn khiếp kia ! Bọn ta đối xử với chúng bây như thế nào mà sinh lòng bội phản ? Chính bây đã âm mưu đầu độc Tiêu Hà lão hiệp, thì ta sẽ banh da xẻ thịt bây !

Ngọc Lan, Mạc Tuyết Lan và Trần Minh, Thế Lượng đều nhảy vào vòng chiến. Hồng Nhi khiếp sợ kêu lên:

- Mẹ ơi... Chạy đi thôi, làm sao đương cự lại bọn chúng ?

Một giọng trong trẻo cất lên:

- Cháu Hồng Nhi ! Không phải sợ ! Còn có ta và các chú đây.

Hồng Nhi quay lại thấy Phi Hồng Yên và hai tráng sĩ nữa thì mừng rỡ reo vang:

- Thế thì chết rồi bọn khôn khiếp kia !

Ngọc Lan, Mạc Tuyết Lan và Trần Minh, Thế Lượng đều lo sợ khi thấy Lê Hồng có thêm người trợ giúp. Phi Hồng Yên bảo Lê Hồng:

- Chị ráng lấy đầu Ngọc Lan để Mạc Tuyết Lan cho em ! Còn hai tráng sĩ hãy đón đánh Trần Minh, Thế Lượng.

Cuộc chiến đấu bắt đầu, mỗi lúc càng cam go hơn. Ngọc Lan biết mình không thể hơn được Lê Hồng nên vận dụng hết tài lực, dùng toàn những miếng đòn ác hiểm. Nhưng đối với Lê Hồng, nàng nào xem tài nghệ Ngọc Lan ra gì. Nàng quen giao đấu những trận lớn nên khinh tài con gái Đỗ Kế lắm ! Chỉ qua vài hiệp là nàng đã tấn Ngọc Lan vào gốc cây. Thiếu nữ lo sợ lắm. Thế này thì chết đến nơi rồi ! Nàng chợt nhìn thấy Hồng Nhi đứng cách chỗ đó không xa liền bỏ Lê Hồng phóng đến bên mình cậu bé. Hồng Nhi hiểu ngay ý định của kẻ thù liền nhảy tránh ra xa, rồi lớn tiếng mắng Ngọc Lan:

- Quân do thám hèn mạt ! Giao đấu không lại mẹ ta, mi định dùng ta để làm tấm bình phong ư ?

Lê Hồng thấy con khôn khéo như vậy thì mừng rỡ lắm. Nàng bảo Ngọc Lan:

- Hãy bó tay chịu trời, đừng để ta phải nhọc sức.

Ngọc Lan không bắt được Hồng Nhi, còn bị mĩa mai thì tức giận căm gan. Nàng liều chết vùng kiếm nhảy xô đến trước mặt Lê Hồng chém tới tấp. Lê Hồng trước sự tấn công ồ ạt chỉ thối lui. Cạnh đấy Phi Hồng Yên và Mạc Tuyết Lan đang ra sức tranh tài. Phi Hồng Yên đánh qua vài hiệp khế bảo Mạc Tuyết Lan:

- Ta thật không ngờ, Tuyết Lan lại theo về với quân cướp nước. Mi hưởng được gì mà làm bao nhiêu điều tàn bạo ?

Mạc Tuyết Lan cứ lặng thinh giao đấu ! Phi Hồng Yên nói tiếp:

- Mi tàn tệ đến nỗi bắt cóc thằng bé Hồng Nhi ! Nó có tội tình gì mà đày đọa nó ? Trước kia ta trọng mi bao nhiêu, bây giờ ta khinh khi bấy nhiêu. Dù là kẻ thù với nhau, ta tưởng không nên hành động hèn hạ quá đáng như vậy !

Mạc Tuyết Lan thét lên:

- Hãy im ! Đừng nhiều lời...

Rồi hai người quần lấy nhau, phút chốc không còn nhìn được bóng hình đâu nữa mà chỉ thấy hai luồng kiếm bám riết nhau. Bọn Trần Minh, Thế Lượng đứng ngẩn ra nhìn hai trận đấu khùng khiếp giữa Ngọc Lan, Lê Hồng và Mạc Tuyết Lan,

Phi Hồng Yên mà quên các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn. Đàng kia, hai tráng sĩ vung kiếm xông vào thét:

- Hai thằng khốn khiếp, bội phản... Số bây đã tận cùng rồi...

Trần Minh, Thế Lượng kinh hãi quay lại đưa kiếm lên đỡ. Võ khí chạm vào nhau bật lửa. Hai tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn nuôi trong lòng mối căm hận bọn Trần Minh đã giết chết hai đồng bạn của mình, nên quyết tiêu diệt chúng để phục thù cho nên cả hai đều hăng hái chiến đấu. Chỉ một lúc sau, đã đê bẹp bọn phản bội. Trần Minh, Thế Lượng liệu không đương cự nổi, liền chém bậy vài đường kiếm rồi nhảy vọt ra xa mở đường thoát chạy. Hồng Nhi nhìn qua trận đấu đã biết chúng định «dĩ đào vi thượng» nên thét to lên:

- Không chạy được đâu !

Rồi cậu phóng chân đá vọt vào hông Trần Minh. Tên kia hoảng hồn vung kiếm chém vào bàn chân của cậu. Lệ Hồng đang giao đấu với Ngọc Lan, nhưng đôi mắt vẫn theo dõi hành động của con. Nàng thấy Hồng Nhi liều lĩnh như vậy thì kêu lên:

- Hồng Nhi... coi chừng con !...

Nhưng cậu bé đã rút chân về và dùng quyền đâm vào mặt Trần Minh. Tên kia bị bất ngờ không tránh kịp, chỉ nghe một tiếng bốp tối tăm cả mặt mày. Hồng Nhi vung chân đá mạnh vào cườm tay gã, đoạt lấy thanh kiếm. Một tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn nhảy tới toan kết liễu cuộc đời tên phản bội nhưng Phi Hồng Yên đã la lên:

- Hãy khoan tráng sĩ ! Đừng giết chúng ! Nên bắt sống, ta còn có chỗ dùng.

Hồng Nhi nghe tiếng Phi Hồng Yên, liền nhảy vào đánh mạnh sao ót Trần Minh. Tên này ngã xấp xuống, bất tỉnh như sượng. Thế Lượng chưa kịp thoát chạy bị hai tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đánh bạt kiếm rồi quật ngã xuống bên cạnh bạn hắn. Lệ Hồng mừng rỡ nói to lên:

- Hãy bắt trói chúng lại đi !

Ngọc Lan và Mạc Tuyết Lan đang ráng sức cầm cự với Lệ Hồng và Phi Hồng Yên, chợt thấy phe mình bị bắt hết thì trong lòng càng thêm nao núng, Ngọc Lan không ngờ tài nghệ của Lệ Hồng ghê gớm như vậy nên liệu không xong, định tìm đường thoát thân. Mạc Tuyết Lan cũng nghĩ thế nhưng bị Phi Hồng Yên cầm chân gắt quá nàng không nhảy ra khỏi vòng chiến được.

Trong khi đó, Hồng Nhi chợt nhớ đến tên «luong y giả hiệu» đã đầu độc Tiêu Hà lão hiệp liền quay trở vào hang đá. Lệ Hồng thấy con cầm đầu chạy vọt vào trong, thì lo sợ kêu lên:

- Hồng Nhi... Hồng Nhi... Con đi đâu vậy ? Con...

Ngọc Lan thừa dịp Lê Hồng bận lo cho con, chém bậy một nhát phóng mình chạy vụt đi. Lê Hồng chân chừ nửa muốn đuổi theo nửa muốn chạy vào hang đá tìm con. Riêng Phi Hồng Yên biết dư Ngọc Lan cầm đầu quân do thám nên bỏ ngay Mạc Tuyết Lan, đuổi theo con bé đó. Mạc Tuyết Lan mừng rỡ thoát vào lùm cây gần đó mất dạng. Lê Hồng không biết sao đành chạy vào hang đá tìm con. Nhưng nàng vừa đến cửa hang đã thấy Hồng Nhi đang lúi túi «luơng y giả hiệu» ra. Hồng Nhi gặp mẹ, mừng rỡ kêu lên:

- Mẹ ơi ! Tên này đã đầu độc ông của con nè.

- Đúng nó rồi ! Con giỏi quá !

Khi ra đến bên ngoài, không thấy Ngọc Lan, Phi Hồng Yên và Mạc Tuyết Lan đâu, Hồng Nhi hỏi ngay:

- Bọn Ngọc Lan, Mạc Tuyết Lan đâu rồi mẹ ? Còn cô Phi Hồng Yên nữa ?

Lê Hồng đành nói:

- Mẹ sợ có chuyện hại cho con, nên hớ hênh để Ngọc Lan thoát thân.

- Trời ! Uông quá ! Ngọc Lan là đầu đảng của bọn chúng đó.

- Mẹ biết thế ! Di Phi Hồng Yên của con đang đuổi theo Ngọc Lan...

Hồng Nhi hỏi ngay:

- Còn Mạc Tuyết Lan đâu mẹ ?

- Mạc Tuyết Lan cũng trốn đi rồi ! Thật tức quá. Phải chi bắt được con bé đó, mẹ sẽ phanh thây nó ra.

Hồng Nhi cau mày lắc đầu:

- Đùng mẹ ! Đùng nghĩ chuyện giết Mạc Tuyết Lan.

Lê Hồng sững sờ nhìn con hỏi:

- Kìa con ! Nói gì lạ vậy ?

Hồng Nhi cũng biết là mọi người sẽ phải ngạc nhiên trước lời nói của mình nên vội vã nói với mẹ:

- Mẹ ơi ! Con nói thật đó. Đùng nghĩ đến chuyện giết Mạc Tuyết Lan. Không có cô ta thì con đã chết rồi !

Rồi Hn thuật lại những chuyện đêm hôm trước Mạc Tuyết Lan trách mắng bộ hạ để bảo vệ cho mình và hồi sáng nay, họ Mạc liều mạng chống với Ngọc Lan. Lê Hồng sững sờ trước những chuyện đó. Nàng lẩm bẫm:

- Tại sao có chuyện lạ lùng như vậy được ? Mạc Tuyết Lan thương con như thế sao bắt cóc con về đây ?

- Chính con cũng không hiểu được. Lúc thì cô rất dịu ngọt với con, lúc thì cô gắt gỏng, hò hét hăm dọa...

Ngay trong khi đó, bỗng có tiếng động gần đó. Mọi người vừa quay lại thì thấy Phi Hồng Yến trở về, trên tay ôm chặt một thầy người. Lệ Hồng mừng rỡ, hỏi:

- Phi Hồng Yến hiền muội ! Đã bắt được con bé ấy rồi ư ?

- Vâng ! Nó làm sao chạy thoát được ?

Phi Hồng Yến buông Ngọc Lan xuống. Cô ta nằm thiêm thiếp bên cạnh ba tên do thám Trần Minh, Thế Lượng và tên lương y giả hiệu. Hồng Nhi mừng rỡ reo:

- Thế là đã bắt hết bọn chúng rồi đó. Chỉ còn một mình Mạc Tuyết Lan.

Lệ Hồng bảo qua cho Phi Hồng Yến biết thái độ của họ Mạc. Phi Hồng Yến nhìn bọn do thám nằm ngổn ngang dưới đất hỏi Lệ Hồng:

- Chúng ta tính sao với bọn này ?

- Đem chúng về dinh trại, xử trảm tất cả để tế vong linh thúc phụ.

Hai tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn và Hồng Nhi reo lên:

- Phải đó... Giết hết chúng nó đi cho thỏa lòng tướng sĩ.

Phi Hồng Yến trầm ngâm nhìn Ngọc Lan rồi nghĩ đến Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai nằm trong tay giặc, Hồng Yến ngẩng lên bảo Lệ Hồng:

- Chị quên Vũ huynh và Hoa Mai còn nằm trong tay chúng sao ? Theo ý em, ta không nên giết Ngọc Lan ! Dù gì nàng cũng là con ruột của Đỗ Kế tri huyện.

Lệ Hồng chợt hiểu ý Phi Hồng Yến, liền nói:

- Em định dùng Ngọc Lan để trao đổi Vũ huynh và Hoa Mai ư ?

- Đúng thế ! Đỗ Kế thương con, nhất định không dám chối từ.

Hồng Nhi lo sợ hỏi mẹ:

- Mẹ ơi ! Cha con đâu ? Bị bắt rồi ư ?

- Phải con ạ ! Cha con và cô Hoa Mai hiện nằm trong tay giặc !

- Sao mẹ không đi giải cứu cho cha ?

- Vì phải kiếm con trước đã rồi mẹ, các cô, các chú sẽ tới dinh thự Đỗ Kế.

- Thừa nhệ vị nữ hiệp ! Tiểu tướng cũng đồng ý là ta xử trảm bọn khốn khiếp: Trần Minh, Thế Lượng và tên lương y giả hiệu để rửa thù cho Tiêu Hà lão hiệp. Còn Ngọc Lan thì ta để lại sau !

Lệ Hồng gật đầu nói:

- Được rồi ! Thôi chúng ta trở về trại.

Mọi người đều vâng dạ, lên đường ngay. Hai tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn mang hai tên Trần Minh, Thế Lượng, còn Lê Hồng, Phi Hồng Yên thì xách cổ tên « lương y giả hiệu » và Ngọc Lan. Cả bọn xuống núi đến chỗ thác nước, lên ngựa trở về trang trại. Trong khi đó, Tần Ngọc đang cùng các bạn lo việc tần liệm Tiêu Hà lão hiệp. Toàn thể các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn nghe báo hung tin đều qui tụ trở về, trừ một số ít lo việc canh phòng xung quanh núi Phục Sơn. Đứng trước linh sàng của Tiêu Hà lão hiệp, nghe Hoa Lý thuật lại cái chết thảm của người ai nấy đều uất hận căm gan. Nhiều người đã từng chiến đấu bên cạnh lão hiệp trong những ngày xa xưa không cảm lòng được, gục đầu bên cạnh quan tài khóc thảm thiết. Tiếng nguyện rửa bọn do thám vang lên... Lê Hồng, Phi Hồng Yên và Hồng Nhi vừa về đến, thấy cảnh đó không cảm được nước mắt. Họ liệng quân do thám xuống đất rồi quì trước linh sàng. Hồng Nhi cất tiếng khóc thảm thiết:

- Ông ơi là ông ơi !

Bỗng có tiếng ồn ào nổi lên. Lê Hồng quay lại nhìn thấy các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn vì quá căm hận lời bọn Trần Minh, Thế Lượng, Ngọc Lan ra hành hạ. Lê Hồng vội thét lên:

- Các bạn ! Đừng làm vậy !

Nghe tiếng Lê Hồng, mọi người đều dừng tay. Có tiếng nói:

- Nữ hiệp để tôi giết chết lũ khốn khiếp này đi.

Phi Hồng Yên đỡ lời chị:

- Các bạn đừng nóng ! Rồi thì chúng cũng phải chết thôi ! ý chúng tôi mang chúng về đây là để tế vong linh Tiêu Hà thúc phụ đó.

- À... Có thể chớ ! Mong nhị vị nữ hiệp thi hành ngay đi.

Lê Hồng cất tiếng:

- Chỉ riêng Ngọc Lan, con gái Đỗ Kế, dù tội có tày đình, chúng ta cũng phải tạm giam.

Thấy các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn lộ vẻ ngạc nhiên, Lê Hồng nói thêm:

- Chúng ta sẽ dùng Ngọc Lan để bắt buộc Đỗ Kế thả Vũ hiệp sĩ và Hoa Mai...

Mọi người hiểu ra, gật đầu ưng thuận. Phi Hồng Yên quay sang bảo Tần Ngọc:

- Em đem Ngọc Lan vào hang đá giam giữ, rồi cất người canh phòng cho nghiêm ngặt.

Tần Ngọc vâng dạ mang Ngọc Lan đi ngay. Con gái của Đỗ Kế vẫn còn mê thiếp nên không hay biết gì cả. Lê Hồng lại quay sang các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn:

- Tình thế đã cấp bách lắm rồi, chúng ta không thể quàn Tiêu thúc phụ lâu hơn nữa được. Phải lo chôn cất người rồi tìm cách giải cứu cho Vũ huynh và Hoa Mai.

Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn vâng dạ rồi lo khiêng quan tài Tiêu Hà lão hiệp ra phần mộ, Hoa Lý cùng hai người khác dẫn ba tên do thám theo sau. Chúng đã nhìn thấy cái chết trước mắt nên kêu khóc vang lên. Ra đến phần mộ của Tiêu Hà lão hiệp, chúng quì lạy bốn phương tám hướng cầu xin chư tráng sĩ tha tội chết. Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đã không thương mà còn mạt sát hết sức thậm tệ.

- Đồ hèn mạt... Đừng van lạy mắt công...

Trống chiêng nổi dậy trong giờ hạ huyết, Lê Hồng vừa hạ lệnh xử tử bọn do thám của Lục Ôn Hầu thì Hoa Lý rút phất thanh báu kiếm chém ngang hông tên «luơng y giả hiệu». Đó là lối trảm đối với kẻ hèn hạ nhất trên đời. Thân xác tên do thám bứt ngang làm đôi, máu tươi vọt ra lênh láng. Trần Minh và Thế Lượng hồn phi phách tán, mặt cắt không còn chút máu, van xin:

- Đừng giết chúng tôi... tội nghiệp !

Hoa Lý thét vang:

- Đồ phản bội ! Vì tin bậy mà lão hiệp đã vong mạng.

Cậu bé nói xong, nhảy vọt tới lụy vào hông Trần Minh một nhát. Họ Trần hét lên như heo bị thọc huyết. Hoa Lý rút lưỡi kiếm về, thuận đà tay chém phẳng chiếc đầu của Thế Lượng. Hai thầy người gục xuống, máu đỏ lan ra mặt đất. Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn đều thỏa dạ vì chính mắt họ đã thấy Hoa Lý phục thù cho Tiêu Hà lão hiệp. Trong kỵ đó quân kỵ binh từ bìa rừng chạy vội về hót hải báo hung tin:

- Quân giặc... Quân giặc lan tràn...

Lê Hồng, Phi Hồng Yến và toàn thể các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn hốt hoảng hỏi:

- Quân giặc từ đâu tới ?

- Bọn chúng đi ngựa, từ hướng Đông tới, bụi tung mù mịt.

Lê Hồng bảo Phi Hồng Yến:

- Đúng là quân binh của Đỗ Kế rồi ! Chúng muốn vào sào huyết của ta chắc ?

Phi Hồng Yến ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao chúng biết được nơi này ? Không lẽ Vũ huynh và Hoa Mai...

- Không đâu ! Đời nào Vũ huynh lại nhẹ dạ đến thế ! Chị dò chừng Lục Ôn Hầu sau khi thoát thân định đến đây phá rối.

Tần Ngọc thấy các tráng sĩ xôn xao, chạy đến bên hai chị hỏi:

- Bây giờ làm thế nào các chị ?

- Phải phòng thủ và chiến đấu đến kỳ cùng. Các bạn ai về chỗ này.

Các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn tuy sợ, nhưng trước vẻ cứng rắn của Lê Hồng, họ lấy lại bình tĩnh rồi chia nhau về vị trí phòng thủ. Phi Hồng Yên chợt nhớ đến Ngọc Lan liền bảo Lê Hồng và Tần Ngọc:

- Không sao đâu ! Chúng ta hãy còn một lợi khí cuối cùng mà. Ngọc Lan ở trong tay bọn ta thì chúng không làm gì được.

Lê Hồng mừng rỡ bảo Tần Ngọc:

- Em mang Ngọc Lan tới đây.

Tần Ngọc vâng dạ đi ngay. Lê Hồng nhìn về phía phần mộ Tiêu Hà lão hiệp, thấy Hoa Lý đang một mình lui cui đắp mộ. Nàng cảm động bảo Phi Hồng Yên:

- Suýt nữa chúng ta lại quên đắp mộ thúc phụ...

Quân kỵ chạy đến báo tin:

- Nhị vị nữ hiệp ! Đúng là quân binh của tri phủ Đỗ Kế. Đi đầu là hai lão tướng. Chúng đã khởi cuộc tấn công...

- Cứ theo kế hoạch phòng thủ nghênh địch, đừng nao núng...

Đội kỵ sĩ đi rồi, nàng mới hỏi Phi Hồng Yên:

- Tại sao Đỗ Kế lại đưa hai lão tướng đi tiên phong ? Hắn muốn gì ? Hay chính bọn đạo sĩ Thất gia trang thay hình đổi dạng...

- Không có lý ! Nếu là đạo sĩ Thất gia trang thì chúng sợ gì mà không đến đây ?

- Hay là lũ chúng muốn dụ mình ra khỏi sào huyệt để biết rõ thực lực ?

Phi Hồng Yên gật đầu:

- Có lẽ đúng !

Tần Ngọc mang Ngọc Lan trở ra thì Lê Hồng bảo Phi Hồng Yên:

- Chúng ta ra phía bìa rừng xem sao ? Tần Ngọc cứ mang Ngọc Lan theo chị.

Họ ra đến bìa rừng thấy rõ sự thắng thế của phe nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn. Bọn giặc Hán muốn tràn vào nhưng không được. Hai viên lão tướng của Đỗ Kế đã bị trúng tên chết một... Cờ hiệu của Đỗ Kế rách te tua... Đám tàn quân dợm bỏ chạy mấy lần nhưng rồi cũng gượng lại được. Bên tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn nhìn thấy Lê Hồng và Phi Hồng Yên thì hăng hái tràn ra khỏi vị trí phòng thủ. Lê Hồng hét gọi:

- Các bạn... Không được phép bỏ chỗ của mình.

Các tráng sĩ nghe tiếng Lê Hồng, trở về vị trí. Trong khi đó, quân tuần tiểu hướng Nam chạy vội đến báo tin:

- Bẩm nữ hiệp ! Có quân giặc tràn đến phía Nam.

Lê Hồng còn đang hoang mang thì quân kỵ lại cấp báo tiếp theo:

- Bẩm nữ hiệp ! Có quân giặc ở hướng Bắc.

Lê Hồng bảo Phi Hồng Yên:

- Đúng là chúng ta bị bao vây ba mặt.

Phi Hồng Yên quay sang Ngọc Lan, mở huyết cho cô ta tỉnh rồi bảo Lê Hồng:

- Không sao đâu chị ! Đã đến lúc ta dùng Ngọc Lan !

Con gái Đỗ Kế choàng tỉnh như người qua cơn mộng. Nhìn thấy Phi Hồng Yên và Lê Hồng, cô ta nhớ lại hết những chuyện đã xảy ra. Nàng lặng im nhìn xuống ! Bỗng đâu, tiếng reo hò vang dậy từ xa... Ngọc Lan ngược mắt nhìn lên. Phi Hồng Yên khẽ hỏi:

- Ngọc Lan biết tiếng gì đó chẳng ? Cha mi kéo quân vào bao vây núi Phục Sơn này đó !

Ngọc Lan không nói gì nhưng trong ánh mắt lộ nét vui mừng. Phi Hồng Yên cười gằn:

- Chớ vội mừng «cô bé» ! Đỗ Kế có vào được nơi này thì «cô» chỉ còn là một cái xác không hồn...

Ngọc Lan tái mặt nhìn Phi Hồng Yên. Lê Hồng biết ngay ý định của bạn tiếp:

- Trong tình thế cấp bách này, đó chỉ là một sự buộc lòng. Đem mi về đây mà chúng ta không giết đi như bọn Trần Minh, Thế Lượng thì mi cũng rõ.

- Trần Minh, Thế Lượng đã bị giết ?

Hoa Lý đứng gần đó vội lên tiếng:

- Chín ta đã hành quyết lũ khốn khiếp đó. Ta giết chúng như giết một con vật để tế vong hồn lão hiệp.

Ngọc Lan rợn người trước vẻ lạnh lùng của cậu bé. Nàng vụt hỏi Lê Hồng:

- Thế bắt ta làm gì mà các người không giết đi ?

- Bọn ta cần có mi để trao đổi với Anh Kiệt, Hoa Mai. Hiện nay các bạn chúng ta đang nằm trong tay Đỗ Kế.

- À ra thế ! Các người tha chết cho ta là để cứu mạng đồng bọn. Ý đó được lắm.

Lê Hồng dọa cô bé:

- Nhưng đã trễ lắm rồi Ngọc Lan ! Quân binh của cha mi đã xâm phạm vào địa giới của ta ! Đỗ Kế sẽ phải trả bằng một giá rất đắt: sinh mạng của mi.

Ngọc Lan cũng không vừa gì:

- Lệ Hồng quên là chồng của nàng trong tay cha ta sao ? Ta có chết, Vũ Anh Kiệt cũng không còn.

Phi Hồng Yến hỏi nhanh:

- Mi còn cách nào thay đổi được tình thế chẳng ?

Lệ Hồng muốn làm tăng thêm sự lo sợ của Ngọc Lan vội nói:

- Vô ích, Phi hiền muội ! Bọn Đỗ Kế kéo quân đến đây thì chắc chúng đã giết Vũ huynh và Hoa Mai rồi.

Ngọc Lan cũng lo ngại ! “Nếu lỡ cha nàng giết Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai thì nàng không thể nào sống được ! Bây giờ làm thế nào ?” Ngọc Lan chợt nảy ra ý định, liền bảo Phi Hồng Yến:

- Người có bắt sống được một tên quân nào của cha ta không ?

- Chi vậy ?

- Cứ đưa đến một tên cho ta hỏi chuyện.

Lệ Hồng đã hiểu ý con gái của Đỗ Kế nên đưa mắt truyền lệnh cho Hoa Lý. Cậu bé phóng mình nhảy vọt đi, một lúc lôi vào một tên kỵ sĩ của Hán triều. Tên đó nhìn thấy Ngọc Lan đã kêu lên:

- Tiểu thư... còn sống ?

- Ai đồn là ta đã chết ?

- Dạ mọi người đều đinh ninh như vậy ! Thượng quan nóng lòng lắm !

Ngọc Lan hỏi nhanh:

- Người có biết số phận của Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai không ?

Tên quân kỵ liền cất tiếng:

- Dạ... Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai hiện vẫn còn bị giam giữ trong dinh thự.

Mọi người đều thở ra khoan khoái. Nhất là Ngọc Lan, cô ta hi vọng là mình sẽ được sống sót. Ngọc Lan quay sang Lệ Hồng:

- Như vậy là phái Hạnh Hoa có thể bàn chuyện trao đổi được rồi.

Lệ Hồng nói:

- Đó là ý muốn của ta ! Nhưng trước tiên, quân binh của Đỗ Kế phải rút khỏi nơi này mới bàn bạc được chứ !

Ngọc Lan hỏi tên quân kỵ:

- Ai cầm binh tới đây ?

Tên quân kỵ đáp nhanh:

- Bẩm tiểu thư ! Chính thượng quan...

- Cha ta ?

Lệ Hồng kinh ngạc kêu lên:

- Đỗ Kế !

Phi Hồng Yển nạt đùa:

- Sao ! Mi tưởng bọn ta là phường trẻ con chắc. Đỗ Kế đến đây sao không đích thân cầm binh khiển tướng, mà để cho bọn nhãi nhép như mi đi tiên phuông ?

Tên quân kỵ không đáp. Hoa Lý nóng mũi, phóng vọt tới đưa mũi đao vào cổ họng tên quân kỵ:

- Này ! Hãy trả lời ngay, đừng xác xược ta cắt họng mi. Vì lẽ gì Đỗ Kế không đích thân điều binh khiển tướng ? Hay là mi muốn bịa đặt để dọa nạt ta ?

Tên quân kỵ nghe lạnh lạnh ở cổ thì khiếp vía bay hồn. Hấn vội đáp:

- Dạ tôi... nói thật ! Đừng giết tội nghiệp ! Sở dĩ quan huyện chưa tới đây là người muốn biết rõ thực lực của phái Hạnh Hoa ! Nếu dư sức đánh với đội tiên quân, thế nào phái Hạnh Hoa cũng rời bỏ vị trí mà đuổi theo. Chừng đó, người xua quân vào chiếm núi Phục Sơn.

Lệ Hồng, Phi Hồng Yển gật đầu:

- À ra thế !

Tần Ngọc từ trận địa trở về, mừng rỡ báo tin với các chị:

- Chúng ta toàn thắng khắp ba mặt ! Quân giặc đã lui.

Lệ Hồng bảo:

- Em hạ lệnh: «Không một ai được đuổi theo quân giặc đó !»

- Lệnh chị đã ban truyền từ lúc nãy, đâu ai dám cãi ! Nhưng sao lạ vậy chị ?

Phi Hồng Yển liền thuật rõ những lời của tên quân kỵ vừa nói cho Tần Ngọc nghe, rồi nàng hỏi Lệ Hồng:

- Chị tính sao bây giờ ?

- Đỗ Kế đem quân tới đây, thì ta khỏi bận lòng kéo về dinh thự của hấn chớ có sao đâu !

Nàng quay sang Ngọc Lan:

- Mi có muốn trở về với cha mẹ thì hãy thảo mật thư bảo Đỗ Kế lui binh và thả Anh Kiệt, Hoa Mai ra khỏi nhà ngục ngay đi.

Thấy Ngọc Lan có vẻ chần chừ, Lệ Hồng tiếp nói:

- Mi nên hành động nhanh lên, đừng để ta thay đổi ý kiến, sẽ có hại nhiều hơn.

Ngọc Lan nhìn dáo dác tìm giấy bút. Hoa Lý chạy nhanh vào trại lấy nghiên bút và một mảnh vải lụa trao cho cô ta. Ngọc Lan vầu nhúng bút vào nghiên mực thì Lệ Hồng nói thêm:

- Mi dặn Đỗ Kế sau khi kéo quân về và thả Anh Kiệt, Hoa Mai ra thì phải án binh bất động ! Ta thấy một tên quân nào lảng vảng ra ngoài thì mi cũng vong mạng đó...

Ngọc Lan hỏi ngược lại:

- Bao giờ các người thả ta ra ?

- Hai ngày sau khi chồng ta và Hoa Mai trở về. Hãy đón mi ở miếu Thổ Thần sẽ gặp ! Ta hứa chắc chắn như vậy !

- Tại sao các người không tha ta ngay sau khi Anh Kiệt, Hoa Mai ra khỏi nhà ngục ?

Lệ Hồng cười nói:

- Ta cần có thì giờ chuyển quân đi nơi khác ! Quân lính của cha mi đã đặt chân đến đây rồi, ta đâu có điên dại gì ở nán lại trong núi Phục Sơn nữa...

Ngọc Lan hiểu rõ ý Lệ Hồng, liền cúi xuống viết thư. Xong xuôi, nàng trao cho kẻ địch xem qua. Lệ Hồng đưa thư cho tên quân kỵ của Đỗ Kế rồi hạ lệnh:

- Mi mang thư này về dâng lên cho Đỗ Kế và bảo hắn nên rút quân ngay đi, và cứ theo điều kiện trong thư mà thi hành. Nếu quan tri huyện chần chừ để đến tối thì sẽ nhận được chiếc đầu lâu của Ngọc Lan đó. Ta hứa chắc chắn như vậy !

Tên quân kỵ nhận thư lăm lét nhìn Ngọc Lan như chờ đợi lệnh nàng. Ngọc Lan biết thân mình như « cá chậu chim lồng » quân giặc muốn tha, giết lúc nào lại không được nên dặn dò thêm tên quân kỵ:

- Nhà ngươi cứ bảo cha ta: hãy theo những lời trong thư đó mà thi hành nếu muốn ta sống sót. Nên cho người biết là ta đang khổ tâm lắm.

Tên quân kỵ vâng dạ rồi lên đường ngay. Hoa Lý đi trước, hạ lệnh cho các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn để yên cho tên ấy thoát về trại giặc.

Đỗ Kế tri huyện đồn quân, hạ trại cách xa chân núi chừng mười dặm ! Đúng theo kế hoạch của các đạo sĩ Thất gia trang ông cho đội tiên quân chia làm ba mặt đánh thẳng vào trại, thử xem thực lực của quân Hạnh Hoa Thôn ra sao ? Các đạo sĩ Thất gia trang chỉ ngại một điều là Liêu Cốc đạo nhân cùng các bạn vẫn còn ẩn mặt trong núi chưa chịu xuất hiện. Họ muốn dò xem có mặt những người sáng lập phái Hạnh Hoa chăng ? Đối với Anh Kiệt, Lệ Hồng, Hoa Mai thì bọn Nhất Điền, Nhị Điền không xem ra gì cả, nhưng đối với Liêu Cốc đạo nhân chúng đã từng thử sức và đã góm tài... Đỗ Kế y theo kế hoạch của bọn Thất gia trang, để mặc cho đội tiên quân xáp trận. Nhưng không bao lâu, bọn chúng quay về, áo quần xơ xác, thương tích đầy mình, hơn phân nửa số quan phái đi, đều tử trận... Viên cận tướng đi tiên phong mất hết một cánh tay, bám riết trên lưng ngựa trở về doanh trại. Đỗ Kế và bọn Thất gia trang đều kinh hãi đổ xô ra đón hăn,. Viên cận tướng kiệt lực ngã nhào từ trên mình ngựa xuống đất ! Đỗ Kế phải lay gọi một hồi, hăn mới tỉnh lại. Vừa nhìn thấy Đỗ Kế, hăn gượng dậy nói:

- Không xong đâu thượng quan. Chúng phòng thủ kiên cố lắm... quân ta chết quá nhiều.

Nhất Điền thấy hăn quá yếu sức, hỏi ngay:

- Nhà ngươi có thấy bọn Liêu Cốc đạo nhân xuất hiện chăng ?

- Dạ... không ! Chẳng thấy Liêu Cốc hay một lão tướng nào của phái Hạnh Hoa cả.

- Vậy ai điều khiển quân binh đánh với ta ?

- Quân binh Hạnh Hoa Thôn tập dượt thuần thục, ai giữ vị trí này, không cần điều khiển họ vẫn phòng thủ trại một cách hiệu quả. Bằng cứ là khắp ba mặt tấn công, quân ta đều thất bại.

Đỗ Kế hỏi nhanh:

- Bọn chúng không đuổi theo sao ?

- Dạ không !

Thấy viên cận tướng đuối sức quá, Đỗ Kế không hỏi nữa mà truyền quân sĩ đem hăn vào trong rịt thuốc. Ngay trong khi đó, có tiếng vó câu rộn rịp. Đó là tên quân kỵ mang thư của Ngọc Lan trở về trại. Hăn vừa thấy Đỗ Kế, đã reo lên:

- Thượng quan ! Thượng quan ! Có thư của Ngọc Lan tiểu thư đây !

Đỗ Kế sững sốt hỏi nhanh:

- Kìa... Ngọc Lan, con gái ta đâu ?

Tên quân kỵ xuống ngựa quì thưa:

- Bẩm thượng quan, Tiểu thư đã bị quân Hạnh Hoa Thôn bắt rồi.

- Sao ?

Tên quân ky vội đáp:

- Dạ... Tiểu thư đã bị Lê Hồng và Phi Hồng Yến bắt giữ ở trang trại. Người gửi cho tướng quân bức thư này.

Hắn dâng thư lên cho Đỗ Kế. Quan tri huyện cầm lấy, mở ra xem:

« *Núi Phục Sơn...*

Kính cha,

Con bắt hiếu Ngọc Lan xin gửi cha bức thư này. Vì sơ xuất, con bị quân Hạnh Hoa Thôn bắt cầm giữ nơi đây, sinh mạng như chỉ mảnh treo chuông. Lê Hồng đã xử tử các bộ hạ của con chỉ trừ Mạc Tuyết Lan trốn thoát ! Sở dĩ họ chưa giết con là vì muốn trao đổi với Vũ Anh Kiệt, Hoa Mai hiện đang nằm trong tay cha. Lê Hồng vừa cho con biết ý định đó và bảo con gửi bức thư này cho cha. Nếu cha thương con xin truyền thả ngay Vũ Anh Kiệt, Hoa Mai và rút quân về dinh thự, án binh bất động.

Trong hai ngày nữa, con sẽ về với cha. Cha nên quyết định rồi rút quân ngay, kéo ở lâu có hại cho con lắm ! Một lần nữa, con cúi đầu xin cha tha tội bất cần !

NGỌC LAN»

Đỗ Kế run giọng nói:

- Đúng rồi ! Bọn Hạnh Hoa Thôn đã bắt được con gái của ta !

- Bọn chúng muốn gì ?

- Ta rút quân ngay về thả Anh Kiệt, Hoa Mai.

Nhị Điền cau mặt:

- Bọn này xác láo không xem ai ra gì cả. Quan tri huyện cứ để mặc bọn ta phá tan sào huyệt của chúng...

- Không ! Lão đạo sĩ đừng làm thế ! Nếu chúng ta tấn công bây giờ, Lê Hồng sẽ giết Ngọc Lan ngay.

- Không hề gì đâu ! Chờ đêm tối hai anh em tôi sẽ vào giải cứu cho tiểu thư.

Tên quân ky xanh mặt nói:

- Không được đâu chư vị ! Nguy lắm !

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn hắn. Tên quân ky nói nhanh:

- Bẩm thượng quan ! Lê Hồng đe dọa như thế này: Nếu từ đây cho đến tối quân ta không rút đi, chúng sẽ cắt đầu tiểu thư gửi về làm quà cho thượng quan.

Đỗ Kế hoảng sợ kêu lên:

- Trời ơi !

Rồi ông quay sang các tướng:

- Hãy truyền lệnh rút quân ngay đi.

Nhất Điền ngẫm nghĩ, rồi cất tiếng:

- Quan huyện hành động như thế không nên ! Nếu thả Anh Kiệt, Hoa Mai ra, lũ chúng càng thêm nguy hiểm.

- Nhưng sinh mạng của con gái bản chức biết làm sao ?

- Ta cứ giả bộ thả Anh Kiệt, Hoa Mai ! Bao giờ Lê Hồng trao trả tiểu thư, sẽ bắt chúng lại ngay. Bất luận cả lũ khốn khiếp kia cũng còn được nữa.

Đỗ Kế hỏi gần lại:

- Đạo sĩ định hành động ra sao ?

- Có khó gì chuyện đó ! Tài nghệ bọn nhãi nhép này có ra gì ! Cứ để bản đạo và các tiểu đệ theo dấu bọn chúng ! Bao giờ tiểu thư trở về bình yên thì bản đạo sẽ bắt Anh Kiệt, Hoa Mai lại ngay.

Tên quân kỵ liền nhắc Đỗ Kế một điểm trong thơ:

- Bẩm thượng quan ! Lê Hồng ra điều kiện thả Anh Kiệt, Hoa Mai ra, hai ngày sau đó mới giao trả tiểu thư ở miếu Thổ Thần... Từ đây đến đó, quân ta phải án binh bất động.

Nhị Điền nói:

- Bọn khốn xác láo thật ! Chúng đòi hỏi nhiều quá. Nhưng chúng định làm gì mà giam giữ tiểu thư Ngọc Lan hai thêm ngày nữa ?

Tên quân kỵ nói:

- Vì quân ta đã biết rõ sào huyệt của chúng, nên Lê Hồng định thừa dịp đó chuyển quân đi nơi khác. Lê Hồng còn bảo: «Nếu còn toán quân nào lảng vảng bên ngoài, chúng cũng giết tiểu thư Ngọc Lan ngay !»

Nhất Điền không chịu được la lên:

- Thế này thì quá lắm, không thể dung thứ được ! Bọn chúng tưởng đầu cả lũ ta đều bắt tài hết.

Tri huyện Đỗ Kế cũng tức giận ! Chưa bao giờ ông bị kẻ địch bắt chẹt như thế, nhưng nghĩ đến sinh mạng Ngọc Lan, ông lại nài nỉ các đạo sĩ Thất gia trang:

- Chư vị ! Nên nghĩ đến con gái bán chức mà nhượng bộ chúng một lần.

Nhất Điền khẽ nói:

- Nếu ở vào địa vị quan tri huyện, ta cũng phải làm thế thôi. Hãy nhượng bộ chúng một lần cũng chẳng hại gì. Trong khi đó, ta sẽ hành động như thế này...

Nhất Điền ghé vào tai Nhị Điền bảo nhỏ mấy câu. Vẻ mặt Nhị Điền tươi tỉnh trở lại. Đỗ Kế truyền các tướng lui binh, nhưng lòng ông vẫn không hết thắc mắc. Quan không rõ được Nhất Điền, Nhị Điền trao đổi nhau những lời gì ? Lỡ ra họ hành động theo ý riêng thì nguy cho sinh mạng Ngọc Lan.

